

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

נחיתה קשה

שוב נקלענו לחודש שבין סוף חופשת הקיץ לחגים. תאמינו לי, החזרה לשגרה היא הדאגה הכי קטנה בו

מות קיומיות שעלולות להעכיר את האווירה ולהצית סכסוכים מיותרים.

גם ברמה הפוליטית אנחנו בתקופת מעבר בעייתית. המפלגות שמרו את כל תחושת הלכוכים לשבועיים האחרונים, ואנחנו צריכים לעבור בתוך דקה מריקודי סירטאקי במיקונוס לשמיעת טינופים של חברי כנסת ברדיו האזורי. מאיגרא רמא לביטן עמיקתא.

התקופה ומוג האוויר הקשים עשויים להסביר את ההתנהגות הביזארית של חלק מהפוליטיקאים. עמיר פרץ, למשל, נפרד מהשפם, ומדובר באזור שלא ראה את אור השמש איזה 50 שנה, כך שייקח עוד זמן עד שהוא יראה לנו טבעי. עם כל הכבוד לחשיפה התקשורתית שהוא קיבל, ייתכן שהנסיגה מהשפם תסיג ממנו מנדט או שניים של משופמים מאוכזבים – רס"רים בדימוס, וטרנים של מלחמת העולם, מושבניקים וקיבוצניקים, שראו בו את נציגם האותנטי האחרון בבית הנבחרים.

פרשת השפם היא הזדמנות לפוליטיקאים נוספים לעשות שינוי ולקבל תשומת לב בתקשורת. אל תהיו מופת תעים אם בימים הקרובים תראו את ליצמן או את ליכרמן בלי זקן. איילת שקד מנסה להפגין התקרבות לדת, וייתכן שבמקרה שלה דווקא שבים ושמלה ארוכה יכולים לשכנע את הבוחרים בריצנות כוונותיה.

לעניות דעתי, הפתרון ל"ספטמבר השחור", התיקופה שמאיימת להפוך כל מבנה משפחתי ל-11/9, הוא אחר: חודש גשר ללא עבודה. במקום להתעקש על מראית עין של חזרה לשגרה, כבר היה עדיף להישאר בבגד ים עד שמחת תורה.

הבחירות שהוסיפו לנו השנה רק מבהירות סופית ששום דבר פרודוקטיבי לא ייצא מהחודש הזה. אפשר היה להציב קלפיות גם ברודוס ובמיקונוס. כדי לפנות לקולות הצפים בבריכה, המפלגות היו יכולות להתאים את הסלוגנים לקהל היעד: "ישראל ביתנו, פאפוס נופשוננו", או "הכל כלול לפני הכל".

מפלגת העבודה-גשר היתה יכולה להסביר ששינוי שמה הגיע מהשקפת העולם שצריך פחות עבודה ויותר גשר בין החופש והחגים. כחול לבן הם צבעים שבמדינות רבות מסמלים חופשה ואווירה של ים, ואפילו "המחנה הדמוקרטי" נשמע קצת כמו מחנה קיץ בצופים. ואם ש"ס היו רוצים להזכיר לבוחרים חופשה, הם היו יכולים לרמוז שה"ספרדים" שלהם מאמינים גם בטאפאס ובפלמנקו.

המשך קיץ נעים וחודש קל ככל האפשר. ●

yairn@israelhayom.co.il

את הדיאטה לעוד יותר מיותרת הוא העובדה שהחגים בפתח, ואיתם שלל ארוחות החג.

החזרה לעבודה קשה במיוחד, שכן ידוע לכל שאין דבר מעייף יותר מחופשה, שאחריה חייבים קצת לנוח. על השולחן במשרד הצטברו המון ניירות שמעוררים בנו תשוקה גדולה להעביר אותם למגרסה. במקום זה, אנחנו מעדיפים להתעסק בעניינים פרודוקטיביים כמו מעבר קפדני על רשימת המתנות לחג, שמציע ועד הערב בדים. עם כל הכבוד לבחירות המתקרבות, הבחירה היחידה שמעניינת אותנו היא בין טוסטר משולשים, תלושים של יוחננו וסט פותחני בקבוקים.

במקומות עבודה רבים יטמנו לכם פח בדמות הרמת כוסית לכבוד החג. נכון, זה כיף לשתות אלכוהול עם החברים לעבודה, אבל מדובר בסך הכל בטריק של ההנהלה להשאיר אתכם עוד שעה בעבודה, בטענה שאי אפשר לנהוג הבייתה שיכורים.

גם מבחינה כלכלית מדובר בתקופה בעייתית. התשלומים על שאיבות השומן והבוטוקס שביצענו לקראת הקיץ יתחילו לרדת החודש (ביחד עם הלחיים והמצח עצמם), ובנוסף, בזבזנו בלי חשבון בטיוול לחו"ל, כי מתי שוב ייצא לנו להיות בוורנה הקסומה? (כנראה בשנה הבאה).

הוצאנו הרבה כסף גם על הקייטנות של הילדים, או סתם על "אני הולך לקניון", ובשבוע האחרון נאלצנו להשקיע בצידור לבית הספר. תכף יגיעו תשלומי הורים, תשלומי חוגים, תלבושת אחידה ובלת"מים של הילדים.

בנוסף שדרוג לנייד, נעלי ספורט, אוזניות, ועוד ועוד. וכמובן, בל נשכח את עמלת האוברדראפט והטיפול הפיסיכולוגי אחרי שראינו באיזה אוברדראפט מדובר.

הוצאה חדשה ובלתי צפויה היא אביזרי בילוש. אחרי כל מה שפורסם על ההתעללויות בגני הילדים, ההורים מחפשים עכשיו פתרונות טכנולוגיים משוכללים. אני מציע מצלמה מיוחדת, שתוצמד למצחו של הילד ותשדר להם בשידור חי מה עובר עליו בכל רגע. כך אפשר יהיה לוודא שמה שעובר עליו זה לא הנעל של הסייעת. התקופה הקרובה צופנת גם מתיחות קשה בין בני הזוג. עדיין לא ברור אצל מי נבלה את החג, ואם נצ"ליח לחמוק מאירוח אצלנו בבית, ואלה, כידוע, דילי-

השבוע החולף היה נקודת זמן משמעותית עבור כולנו: סוף הקיץ (כלומר, הסוף של חופשת הקיץ, כי כנראה אף אחד לא הודיע לקיץ עצמו שהוא סיים את תפקידו) ותחילת שנת הלימודים. הילדים מתרגשים להתיחל גן או כיתה חדשה, ההורים שמחים להתחיל לנשום, אחרי חודשיים שבהם תפקודו כמדריכים בקייטנות "אמא, משעמם לי".

מדובר באירוע משמעותי עבור מערכת החינוך, ובעיקר עבור רשת האינסטגרם, שחווה ב-1 בספטמבר את היום העמוס בתולדותיה. שהרי אין הורה ישראלי שלא מעלה תמונות שמתעדות את האירוע ההיסטורי, שבו ילד מפתח תקווה עולה לכיתה ג', כאילו מה שחסר לעולם זה עוד תמונה של תלמיד עם ילקוט על הגב וקורי שינה בעיניים, ועם כיתוב בסגנון "התינוק שלי עולה לכיתה ו'". אין ספק שהעובדה שאת קוראת לו פה "תינוק" תשפר את מעמדו בכיתה וממש לא תגרום לחברים לצחוק עליו במשך יומיים. מי שהיה בחו"ל שב לביתו עייף אך מאושר, שרוף אך שזוף. אבל האם באמת חזרנו? והאם באמת אפשר לקרוא למה שקרה השבוע במשרדים "עבודה", כשרוב העובדים עדיין בהגאונבר או בג'ט לג, ומופתעים שבקפיטריה בעבודה לא מגישים מרגריטה ואף אחד לא רוקד על השולחן בחדר הישיבות?

רוב האנגריה של העובדים הרי תושקע בשבועיים הקרובים בים בתחרות "למי היתה חופשה שווה יותר?". החצי השני של יום העבודה יוקדש למשימות חשובות כמו השווצה הרדית בתמונות משפחתיות מחופים אקזוטיים (החצי הראשון

האם באמת אפשר לקרוא למה שקרה השבוע "עבודה"? כשרוב העובדים במשרדים עדיין בג'ט לג, מופתעים שבקפיטריה אין מרגריטה ושלא רוקדים בחדר הישיבות?

שון יוקדש לריטוש התמונות כדי שייראו כמו חופשה של מיליון דולר במלדיביים בניגוד למה שהן באמת – הכל כלול במולדובה).

כולנו ניכנס למשטר הרזיה, אחרי שבחופשה ביוון תקענו גירוס וסופלקי כאילו אין ספטמבר. אבל אין באמת טעם להתחיל בזה, כי פינת הקפה ממילא תהיה מלאה בשוקולדים שכולם הביאו מהדייטי פרי. לטעמי אפשר לוותר על מנהג הבאת השוקולדים, שרק מוציא עיניים למי שלא נסע, ומתסכל את מי שכן נסע והביא בדיוק את אותה חפיסה כמו החברה. אם כבר מתעקשים לקנות, אני מציע להכין במשרד לוי"ז מסודר, שיראג לפזר את זרם הבאת השוקולדים על פני כל החודש. מה שהופך